

(1932 - 2016)

ABDURRAHİM KAYA

Emekli imam/müftü Abdurrahim Kaya hocamız, 1958 yılında bir imam arkadaşıyla beraber, Isparta'da bulunan Bediüzzaman hazretlerini ziyaret ediyor. Hz. Üstad'la epeyce sohbetleri var. Konuşmalarından çıkan en çarpıcı mesaj, maaşla imamlık yapan hocalara Bediüzzaman'ın verdiği nasihattir. Hatıralarını 2009 yılında kaydetmişim. Ne yazık ki anlattıklarını vefat ettikten sonra yazıp düzenlediğimden dolayı kendisine tashihi ettiremedim. Medrese âlimi Abdurrahim hoca 12 Ağustos 2016 tarihinde Van'da vefat etmiştir. Allah rahmet etsin.

Abdurrahim Kaya Anlatıyor:

Siirt/Pervari'de 1932'de doğdum. Emekli müftüyüm. 16 sene medreselerde sarf, nahiv, mantık, fıkıh, tefsir, hadis ilimleri tahsili yaptıktan sonra, 1955'te Van'ın Boyaroğlu Camiine imam oldum. Daha sonra Çatak, Beytüşşebap, Gürpınar, Muradiye, Pervari, Hani ilçelerinde 26 sene müftülük yaptım. 1982 emekli oldum. Medine'ye gittim, 17 sene de orada özel dersler verdim. Şimdi Van'da ikamet ediyorum. Muradiye depreminde (24 Kasım 1976) hanımım, kızım, gelinim göçük altında vefat ettiler. Ben de göçükte kaldım, sağ olarak çıktım. Oğlum Emrullah Kaya da şu anda Ardahan müftüsüdür. Molla Hamid Ekinci akrabamızdır, onlar da bizim gibi Pervari'den gelmişlerdir Van'a.

ANKARA, ESKİŞEHİR, EMİRDAĞ, AFYON, ISPARTA ÜSTAD'I ARIYORUZ

1958 yılında bir gece Peygamber efendimizi (asv) rüyamda gördüm. Bana son kelime olarak: "Bediüzzaman'a git, sana nasihat etsin." Dedi. 3-4 ay geçmişti ki, müftülük imtihanı açıldı. İmtihanlar Ankara'da oluyordu. Van Aşağı Nurşin Camii imamı Mülayi Çalım arkadaşla beraber Ankara'ya gittik. Diyanet İşleri Başkanı Eyüp Sabri Hayırlıoğlu idi, giriş muamelemizi yaptı, altı ay sonra imtihanı yaptı, kazandık.

Ankara'ya gelmişken boş gitmeyelim, Üstad'ı ziyaret edelim dedim arkadaşıma. O da can ü gönülden kabul etti. Ulus'ta kardeşler vardı, onlardan, Bediüzzaman'ın bir hafta önce Eskişehir'e gittiğini öğrendik. Biz de Eskişehir'e gittik. "Burada bir gece kaldı, Emirdağ'ına gitti" dediler. Bir gece Eskişehir'de kaldık, Emirdağ'ına geçtik. "Burada iki gece kaldı, Afyon'a gitti" dediler. Biz de Afyon'a gittik. Afyon'a akşam namazının çıkmasına beş dakika kala geldik. Hemen namazlarımızı eda ettik. Bir otele yerleşmek üzere adımızı yazdırdık. "Üstadı tanıyor musunuz?" dedik. Adam heyecanla: "Bir hafta önce geldi, şu odada kaldı, Burdur'a gitti" dedi. Bize de Üstad'ın kaldığı odayı tahsis etti.

Ben Üstad Burdur'a değil, Isparta'ya gitmiştir diye düşündüm, sabah namazını kıldıktan sonra trenle Isparta'ya gittik. Yolda oynayan çocuklara sorduk, "Biz bilmiyoruz" dediler. Bir hanım kapıdan başını çıkardı, bize kimi aradığımızı sordu. "Meşhur Molla Said namında derin bir âlim var, onu arıyoruz" dedim. Önce "Burada öyle kimse yok" dedi, sonra "Siz Bediüzzaman hazretlerini mi kast ediyorsunuz? Onu yedi yaşından yetmiş yaşına kadar herkes tanır" dedi ve Üstad'ın evini bize tarif etti.

Şimdi müze olan Üstad'ın evini bulduk, zile bastık. Kapıyı Bayram Yüksel ağabey açtı. Bize, kapıya yapıştırılmış olan Üstadın fermanını okudu: "Ben çok hastayım. Risale-i Nurun talebeleri dünyanın her tarafında bulunmaktadır. Uzakta bulunanlarla yakında bulunanlar arasında hiç bir fark yoktur. Arzu ederdim, fakat çok hastayım. Beni ziyaret etmek isteyen Risale-i Nur okusun. Her bir risale on Said hükmündedir."

Bayram'a dedim: "Üstad'ın emri başımın üstüne. Beni Fahr-i Kâinat Efendimiz (asv) gönderdi, biz Van'dan geliyoruz, sen lütfen durumu Üstad'a bildir." Bunun üzerine Bayram ağabey ismimizi

nerden geldiğimizi yazdı, "Caminin kapısında bekleyin, on dakika sonra biz sizi çağıracağız" dedi. 10 dakika sonra Ceylan ağabey geldi, kabul edildiniz dedi.

NAMAZI KILDIRIRKEN MAAŞI DÜŞÜNMEYİN, İHLÂS ZEDELENİR

Üstad'ın bizi kabul ettiğini öğrendik. O zamanlar şapka giyiyorduk biz. Şapkalarımızı çıkardık, sarıklarımızı sardık. Bize Üstad'ın 10-15 dakikadan fazla müsaade etmediğini söylediler. İçeriye girdik. Bediüzzaman somyada, yatağın üstünde yastığa dayanmış olarak oturuyordu. Başında beyaz ile yeşil karışımı bir sarık vardı, saçları görünüyordu, kınalıydı. Sakalı yoktu. Üstadın yüzüne bakamıyordum. Ara sıra gözümü kaldırarak bakmaya çalışıyordum. Üstad yavaş konuşuyordu. "Beni 19 defa zehirlediler, hastalık devam ediyor" dedi. Zübeyir ağabeyi yanına çağırdı, benim konuşmalarımı tekrarlar dedi. Konuşmalarını Zübeyir Ağabey bize tercüme ediyordu. Yüzde doksan anlaşılıyordu ama hastalıktan dolayı tek tük anlaşılıyordu. Yarım saat kadar Zübeyir Ağabey orada durdu. Sonra Zübeyir'e git dedi, Bayram'ı çağırdı. Onlar Üstad'a bakamıyorlardı, biz bakıyorduk. Belki biz onlardan daha fazla Üstad'ı gördük.

Üstad bana nereli olduğumu ve kimleri tanıdığımı sordu. Ben Van deyince, "Ben Nursin'de, Ereğ Dağı'nda kalmışım" dedi. Daha sonra bize ne yaptığımızı sordu, imam olduğumuzu söyledik. O zaman daha imamdım, müftü olmamıştım. "Namazı kıldırırken maaşı düşünerek kıldırmanın, ihlâs zedelenir, namazın zaten farz, kıldırırken maaşı düşünmeyin, böyle yaparsanız ihlâsınız kırılmaz" dedi. Sonra, "Dinsizler sizi aldatmasın" dedi.

Üstad, somyasının yanında, duvarda asılı duran zarftan fotoğraflar çıkardı ve Zübeyir ağabeye verdi. "Arkadaşlarına ver, baksınlar" dedi. Baktık. Bize, "Bunlar Avrupa'daki Risale-i Nur talebeleri" dedi. O fotoğrafları sonra biz Tarihçe-i Hayat kitabının sonunda gördük.

"Yol paranız var mı, yoksa vereceğim" buyurdu. Biz, "Var" dedik. Bize, "Isparta'da kalmayın, istasyona gidin, ikinci namazını kılın, tren gelir, siz de gidersiniz, selamımı tebliğ edersiniz, bu yanımda olan talebelerim gibi sizi de kabul ediyorum. Siz de beni daima duanıza katın" dedi. O günden beri her duama Üstad'ı dâhil ediyorum ben.

Yeni yazı okuma yazma bilip bilmediğimizi sordu. Bildiğimizi söyleyince, "Sözler'i çıkarken alın" dedi. Ben Üstad'ın elini öpmek istiyordum, giderken elini öpmeye çalıştım, ama öptürmedi, ellerini kaldırdı, beni elleriyle sardı ve alnımdan öptü, arkadaşşıma da aynısını yaptı. İstemeye istemeye ayrıldık. Zübeyir Ağabey bizimle kapıya kadar geldi.